

ГУПАЄ МОЛОТ ЗАЛІЗНИЙ...

Ще донедавна, літ так з п'ятдесят тому, українське село не можна було уявити без коваля та кузні. І дивуватись тут нічому: потреба у добротно зроблених підковах, сапах, молотках, інших металевих речах, незамінних під час роботи на землі чи вдома, ніколи не відпадала. Тож фах ковальський, нелегка праця людини з молотом завжди шанувалася.

Наразі, після десятиліть забуття, ця професія знову прописується на наших теренах. Правда, дещо видозмінена, позаяк у Гощанському філіалі обласного навчального центру державної служби зайнятості викладання ведеться у двох напрямках — виготовлення виробів домашнього вжитку та художніх виробів. Об'єднує ж їх професія коваля ручного кування, котра тут здобувається упродовж

чотирьох місяців нарівні з багатьма іншими.

Навчають ремеслу Микола Лук'янець і Василь Данилюк — досвідчені майстри, котрі, у свою чергу, здобули кваліфікацію в обласному навчальному центрі державної служби зайнятості. Навчальна група — це дев'ять молодих чоловіків з Симонова, Бочаниці, Гощі, Посягви, Чудниці та навіть з іншого райцентру — поліської Дубровиці. Осягаючи спецтехнологію, охорону праці, читання креслень, матеріалознавство, електротехніку, техніку пошуку роботи та інші дисципліни, вони обов'язково пройдуть через 246 годин теорії та 416 — практики, щоб у вересні, після складання випускних іспитів, здобути фах коваля ручного кування 3 - 4 розряду.

Оглядаючи нові майстерню та кузню, я звернув

увагу на двійко таких же горен, інструменти, матеріал, ковальські вироби тих, хто тут навчається. В основному це художнє залізо — підсвічники, вазонні підставки, полички для телефонів. Правда, всі вони різні. Адже за кожним — індивідуальна фантазія, смак та майстерність. Ось милує око ажурно закручена металева смуга, збоку — стрункий фігурний стержень-квадрат, в якому вгадується майбутній кімнатний атрибут, на тлі білої силікатної цегли гарно контрастує мініатюрна поличка. Примружиш око — і здається, що вона не з чорного гартованого заліза, а ланкована, з тонкої фанери чи дерева...

Але не тільки це вміють робити дев'ятеро майбутніх ковалів. Подібно своїм прадідам та дідам, і сапу для городу вони вистукають, і коня підкують, виго-

товивши перед тим підкову та спеціальні цвяхи. А ще ж розуміються і на будові кінського копита та анатомії коня взагалі, і на ковальських властивостях металів, і на правилах та прийомах ковальського зварювання... Та й чи перелічиш усе, що вміють та ще вмітуть ці хлопці?

Проте найголовніше, звичайно, те, щоб здобути майстерність і знання коваля використати відтак на практиці. Тобто вчатись хлопці, аби опісля працювати, заробляти гроші. У перспективі у більшості з них індивідуальна трудова діяльність. Дехто планує знайти роботу на підприємстві. Тоді, до слова, і розряд підвищиться.

Втім, майбутні ковалі у будь-якому випадку залишаться у вигаді: і спеціальність отримують безплатно, і стипендію та компенсацію за витрати на дорогу зі своїх сіл до Гощі одержать. Тож справа ковальська — діло вигідне.

Юрій КУЗЬМІН.